

Filosofisch spektakelstuk

Zijn wij de som van onze voorvaders of helpt er geen lievemoederen meer aan? Is het leven op aarde één grote pendelbeweging? Draaien we samen met de bol waarop we wonen vierkant in het rond met terugwerkende kracht? Komen er nog nieuwe modellen op de markt of moeten we ons met gerecycleerd DNA tevreden stellen? Zullen we ooit op gelijke hoogte met elkaar omgaan? Of spelen zwaartekracht en middelpuntvliedende kracht ons immer verder parten?

Waarom schommelt iedereen zo graag?

Drie wereldbekende duo's praten naast elkaar heen over hun bewogen leven op aarde.

Personages

Fred & Ginger

Julius & Cleopatra

Adolf & Eva

Vrouw (die de drie vorige vertegenwoordigt)

Alle rollen kunnen door 1 vrouw & 1 man worden gespeeld

Desgewenst meerdere rollen, bv. 3 M & 3 V

Decor

Een dubbele schommel

In de slotact zijn de schommels weg, maar hangt er een groot kruis in de constructie.

Muziek (achtergrond)

Bij Fred & Ginger uiteraard de musichall/dansmuziek

Bij Julius & Cleopatra The Cure instrumentaal

Bij Adolf & Eva iets à la Glenn Miller

Kan in de slotscène fragmentarisch terugkomen

Driemaal signaleert * dat er dan een dans/zangscène mogelijk is. Deze drie scènes zijn in dit scenario niet uitgeschreven.**

Driemaal signaleert * dat de man rechtop op de schommel gaat staan**

I

Twee schommels (vooraanzicht) waarop een man en een vrouw – ongelijk – schommelen. Telkens een van de twee naar voren zwiert, wordt iets gezegd.

Vrouw

Man

Eén

Twee

A

B

Spic

Span

Os

Ezel

Gas

Elektriciteit

Peper

Zout

Hemel

Hel

Ginger

Fred

G – Kan een beetje acteren ...

F – Torenhog talent!

G – Kan wat dansen ...

F – Danst als een god!

G – Kan niet goed zingen ...

F – Wat een nachtegaal!

G – Wordt ook ietwat kaal ...

F – Waw: die coupe!

G – Is zo schriel als een garnaal ...

F – Wat een lenig lijfje!

Eén schommel (die van de man) houdt stil.

F – Zeg Ginger, weet je nog, die zwoele zomer ...

G – O, ander onderwerp? Oké.

F – ... die zwoele zomer van ...

G – Voor jou zijn alle zomers zwoel hé, Fred.

F – Je weet nog niet eens over welk jaar ik het heb!

G – O jawel. Die zomer dat de kraaien te voet gingen en dat je op de middenstip van het voetbalveld van FC Brugge een kip zo kon roosteren in de zon. Ongeveer elke zomer dus. In jouw gedachten.

F – Ik ben voor Standard. En het regent te vaak in je hoofd. Je hebt zon nodig. Laten we naar de Carabijnen verhuizen. Of hoe heten die hoelahoepelanden ook alweer.

G – Ja, kun je alvast eens buikdansen proberen. Wat was er nu van die zwoele zomer?

F – Wel: toen was er écht die hittegolf. Die had zelfs een naam, zoals beroemde orkanen.

G – Een meisjesnaam? Wilma? Evelien?

F – Alleen wilde stormen krijgen vrouwennamen. Hittegolven hebben mannen-namen.

G – O? Is dat zo?

F – Celsius, Fahrenheit. De chef-koks van het goede en het slechte weer.

G – Zeg, zeveraar!

F (*blaast op fluitje dat hij uit jaszak opdiept*) – 1 - 0 op een stilstaande fase!

(*Legt zich nu op zijn buik op de schommelplank, zet zich af en trappelt met zijn voeten zodat hij ook weer ietwat gaat schommelen*)

G (*kijkt schommelend even opzij*) (*beetje smalend*) – O, er komt weer wat beweging in. Moet ik niet nog wat duwen?

F (*eerder mompelend*) – Waar heb ik dat nog gehoord ... Een duwtje in de rug kan nooit kwaad.

(*Het blijft even stil. Ginger schommelt rustig verder. Fred houdt stil.*)

G – Zeg Fred ...

F – Ja Ginger?

G – Waarom heb je tijdens die hittegolf geen regendans gedaan? Wie als een god danst, moet toch regen kunnen toveren in tijden van grote drooglegging?

F – Maar ik was bang voor een aardbeving. Je kent toch het verhaal van die vlinder in Tokio hé?

G – O, het bepoederde beestje dat een beving in San Francisco veroorzaakte? Of was het een buikgriepepidemie?

F – Misschien kan een schriële garnaal een tsunami veroorzaken, mijn lieve blonde lellebel.

(Ginger stapt nu af om Fred enkele duwtjes in de rug te geven. Daarna gaat ze weer verder schommelen.)

G – Nou: die zomer dus. Die fameuze zomer. Wat is er toen gebeurd?

F – De vraag is eigenlijk: wat is er toen niet gebeurd?

G – ... en dat is ... ? Niets?

F – Die zomer, mijn beste Ginger, die zomer zijn wij niet getrouwd.

G *(Ze stopt haar schommel abrupt)* – Volgens mij zijn wij geen enkele zomer getrouwd. Zelfs niet in een of andere winter. Laat staan herfst ... lente ...

F – Eh ... nee hé.

G – Maar Fred ... Had je dat toen gehoopt misschien? Had je daar je zinnen op gezet? Op ... op mij?

F *(glimlacht bevestigend)*

G – Maar waarom ben je toen niet voor mij door je knieën gegaan?

F – Maar die zomer heb ik me honderden keren door mijn knieën laten zakken!

G – Ja: al dansend! Je was een goed danser, maar vergeet niet dat ik al je bewegingen achterstevoren en omgekeerd kon doen ... op hoge hakken. En ... een aanzoek heb ik nooit gehoord hé.

F – Misschien net daardoor. Ach, hoe hoger toppen je scheert, hoe meer fouten je toegestaan worden. En eenmaal helemaal aan de top: wanneer je voldoende van die fouten maakt, gaan ze denken dat dit jouw stijl is.

(Even stilte)

G – Zeg, Fred: mag ik je nog eens iets vragen?

F – Ga je gang, Ginger.

G – Mochten we echt getrouwd zijn, zou ik dan ... naar je pijpen moeten dansen?

F – Dat zou dan hoogstens af en toe een slow zijn.

G – En ik zou hoogstwaarschijnlijk ook nog zelf de tegel mogen poetsen waarop we staan te droogneuken?

F – Hohoho! (**HIERNA *** ZANG/DANSSCENE MOGELIJK**)

G – Twee mensen die wat voelen voor elkaar, kijken niet naar elkaar. Ze kijken samen vooruit, in dezelfde richting.

F – Cheek to cheek ... ? Samen swingend ten onder gaan?

G – Als jij dat zo ziet ... Misschien hebben we toch te weinig naar elkaar gekeken. En ... kinderen? Hoe zou het met onze kinderwens zitten? Gezeten hebben, bedoel ik.

F – Hoho! Van die minimensjes? Heden ten dage is het heel moeilijk voor hen om goeie manieren te leren, want ze kunnen die niet meer van de ex-kinderen leren. Volwassenen hebben namelijk zelf geen manieren meer. Laat staan kinderen dus. Nee, dank u.

G – Dat is eh ... duidelijk.

(Weer even stilte)

F *(spottend)* – Ginger Rogers, wil je met me trouwen?

G *(idem dito)* – Fred Astaire, ik wil wel met je rouwen!

(Beiden nu weer ongelijk schommelend. Gelaten-berustend dialogerend, zelfs laconiek-cynisch)

F – Ga je straks nog mee naar de tapasbar, Ginger?

G – Met verschrikkelijk veel plezier, Freddy.

F – Het gaat altijd op en af met ons, hé.

G – Altijd op en af. Op en af.

F – Je staat mooi op Wikipedia, Ginger.

G – Jij ook op Google Afbeeldingen, Fred.

F – Dat is dan 1 - 1 wat de stilstaande fases betreft.

G – Je bent me nogal een moppentapper hé.

F – Tappen kan ik als de beste.

G – Ik weet nog altijd niet wat ik het leukst vind: het applaus in de zaal of de film. Je bereikt miljoenen mensen met de film. En het betaalt veel beter.

F (*typisch bevestigend vingertje omhoog*) – Wat je zegt!

G – Zo'n schommel is anders ook wel leuk.

F – Daar zeg je me weer wat!

(HIER FRED * RECHTOPSTAAND SCHOMMELEND)**

G – Om ter hoogst?

F – Om ter hoogst!

G – Zzoeff!!

F – Zzoeff!!

G – Zzoeff!!

F – Zzoef!!

G – Oei, zo vlug, wat was dat?

F – Dat? Dat was ons leven dat voorbijzoeffde.

G – O, kan ik er nog eentje, please?

F – Sorry meisje, uitverkocht.

(Beiden beginnen heviger te schommelen. Doek.)

II

Twee schommels (vooraanzicht) waarop een man en een zwangere vrouw – ongelijk – schommelen. Telkens een van de twee naar voren zwiert, wordt iets gezegd.

Vrouw

Man

Eén

Twee

A

B

Spic

Span

Os

Ezel

Gas

Elektriciteit

Peper

Zout

Hemel

Hel

Cleopatra

Caesar

Ca – Je bent zo jong als je je voelt.

Cl – Beetje midlifecrisis?

Ca – Een geschenk van de Nijl.

Cl – Een kind van de keizer?

Ca – Mijn koninkrijk voor ...

Cl – ... een open haard?

Ca – Een bijslaap kan gezond zijn.

Cl – ... gevolgd door een keizersnede?

Ca – Geef aan de keizer ...

Cl – ... wat de keizer begeert?

Eén schommel (die van de vrouw) houdt stil.

Cl – The sky is the limit for you, hé Julius? Wat is dat toch altijd met dat ‘veroveren’? (*spottend, venijnig*)

Ca – Jij lust er anders ook wel pap van. Waarom ben ik hier in Egypte? Toch om je op de troon te houden?

Cl – En vooral ook in bed, zeker?

Ca – Last night was wonderful, Cleo!

Cl – Breek me het bekken niet open.

Ca – Wat kan een veroveraar zich nog meer wensen?

Cl – Dat gesnurk van jou vannacht was weer niet voor de poes.

Ca – Jouw neus brengt me anders wel in vervoering. Een pief als een glijbaan. We moeten het grotere geheel zien.

Cl – Jouw deel van het geheel was vannacht anders niet zo groot hoor.

Ca – Ah ... overwinteren in Egypte ... wat een weelde.

Cl – Ik heb vanavond nog een vergadering. Het zal laat worden. We moeten dringend iets doen tegen tarweterroristen en die domme graancirkels.

Ca – Op jou wachten, Cleo, is een zaligheid op zich. Wil je dat ik mij met de zaak bemoei?

Cl – Dat is een binnenlandse aangelegenheid, nee. Je hoeft niet echt op mij te wachten, uwe ... (*kijkt uitdrukkelijk naar hoog schommelende Julius*) ... Hoogheid.

Ca – Maar dat doe ik met veel plezier, mijn meisneusje.

Cl – En er is vanavond ook nog een vergadering in de crèche in verband met onze Kleine Caesar. Daar kan ik toch niet bij ontbreken.

Ca – Maar de Kleine Caesar moet verdorie nog geboren worden, bij Jupiter!

Cl – Je kunt er niet vroeg genoeg bij zijn, Julius! Ik heb zelfs al een graf voor hem besteld, bij onze bouwmeesters.

(Cleopatra is nu uitdrukkelijk in de weer met grote haarpinnen die ze in en uit haar haren haalt. Het lijken wel breinaalden. Eén van de mythes is dat ze zelfmoord pleegde met een giftige haarpin ...)

Ca – Schrijft de crèche nu ook al ongeboren kinderen in?

Cl – Een koninklijk keizerskind, Julius! Vergeet dat niet. En er zijn wachtlijsten voor de kindercrèche. Ik wil er vroeg bij zijn. Kleine Caesar krijgt hoe dan ook een voorkeursbehandeling. Ik wil de beste crèche van Egypte voor ons liefdesappeltje.

(Julius houdt zijn schommel nu ook stil. Hij stapt af om haar op gang te duwen. Cleopatra begint weer zacht te schommelen. Julius gaat ook weer schommelen.)

Ca – Ik zal niet eens de geboorte van dat liefdesappeltje mee kunnen maken. En ... à propos: ik hoop dat het een steeltje heeft. Ben jij daar wel zo zeker van?

Cl – De politiek roept hé. Ik breng Kleine Caesar dan wel mee op mijn tegenbezoek aan Rome. En ja: ik ben er zeker van dat het een zoon wordt.

Ca – Die zaadvragende ogen van je ... Die weergaloze neus ... Er kan inderdaad maar een zoon in de pipeline zitten hé.

Cl – Zelfs de naam ligt al vast ... Zeg, Julius: hoeveel man heb jij eigenlijk onder je?

Ca – Onder mij? Mèn onder mij!? Ik heb veel liever jou onder mij!

(HIER *** MOGELIJKHEID DANS/ZANGSCENE)

Ca – Iets anders nu, Cleo: wat eten we vanavond? Ik rammel.

Cl – Mijn chef heeft het recept voor duiventongetjes van jouw veldkok gekregen.

Ca – Ik had nog gehoopt reigerkrop te kunnen proeven voor mijn vertrek uit Egypte, liefste.

Cl – Reigerkrop is voor oude mannen van dertig. O ... sorry Julius ... Ik heb het niet op jou ... Maar hier aan de Nijl geraken de meeste mannen niet ouder dan dertig. Gij zijt gezegend, Julius, met veel decennia!

Ca – Mijn manschappen hebben moeite met de Egyptische kost. Als het zo doorgaat, halen ze niet eens de vijftwintig. Ze krijgen allemaal de galopkak. Het schijt loopt langs hun benen. En ze braken als nijlreigers. Een kotselijk schouwspel, mijn liefste koninginnenhapje. Hoe houden jullie het allemaal binnen, dat Egyptisch voer!?

Cl – Thuis is waar je eigen wc staat hé, Julius.

(Beiden beginnen nu weer te schommelen, maar ongelijk. Ze kijken elkaar niet aan.)

Ca – Zeg Cleo: hebben wij nu een latrelatie of is er hier sprake van confederalisme?

Cl – Eerder kolonisatie, zou ik zo zeggen. We zijn nou niet precies buurlanden hé. En, à propos: ken je eigenlijk nog wat anders dan de missionarishouding?

Ca – O, niet tevreden dan?

Cl – Ik stikte zowat.

Ca – Mijn kleine veldheer is dominante posities gewend.

Cl *(lacht spottend)* – Kanonnenvlees, hihhi. Of nee: om kanonnenvlees mee te schieten, pief poef paf, mijn harnas zakt af!

Ca – Maar Cleo toch!

Cl – Oorlog is het beste zaaddodend middel.

Ca – Een schommel is toch ook leuk hé?

(HIER CAESAR *** RECHTOPSTAAND SCHOMMELEND)

Cl – Om ter hoogst?

Ca – Om ter hoogst!

Cl – Zzoeff!!

Ca – Zzoeff!!

Cl – Zzoef!!

Ca – Zzoef!!

Cl – Oei, zo vlug, wat was dat?

Ca – Dat? Dat was ons leven dat voorbijzoeffde.

Cl – O, kan ik er nog eentje, a.u.b.?

Ca – Sorry meisje, uitverkocht.

(Beiden schommelen nu heviger en hoger. Doek.)

III

Twee schommels (vooraanzicht) waarop een man en een vrouw – ongelijk – schommelen. Telkens een van de twee naar voren zwiert, wordt iets gezegd.

Vrouw

Man

Eén

Twee

A

B

Spic

Span

Os

Ezel

Gas

Elektriciteit

Peper

Zout

Hemel

Hel

Adolf

Eva

(Beiden rustig schommelend, maar ongelijk)

E – Gezellig is toch anders hé, Dolf? Is dat de donder daarbuiten?

D – Nooit opgeven, Eva, nooit opgeven, nooit opgeven.

E – Het is toch niet meer de vlucht van de adelaar. Meer eh ... een vogel voor de kat, me dunkt.

D – De wereld barst momenteel van de vogels voor de kat.

E – Wie is de kat dan, Dolf?

D – Ik vergat me te scheren vandaag. Een grove fout. Scheisse.

E – Maar je hebt toch nog altijd Eva Braun aan je zijde hé, schat.

D – Stop met me *schat* te noemen, eh ... popje. Klinkt zo ... zo Joods.

E – Popje?? Je hebt blijkbaar te veel met maquettes gespeeld. Het leven is geen poppenspel, mijn vurige leider.

D – De spinazie was heerlijk, Eva. Hoe speel je het nog klaar?

E – Geloof je echt dat wij dit speelplein nog levend zullen verlaten?

D – We spelen hoog spel. En op ons graf zullen ze niet kunnen dansen! De fik erin, als het raar zou aflopen. De derde laatste overlevende moet onze lichamen in brand steken. Als feniksen zullen we dan herrijzen!

E – Grondig werk! Net daarom ben je een dolfje naar mijn hand! *(Schrille lach)*
Ik wou altijd al met je spelen. Met je ... met die ene bal van je.

(Dolf houdt zijn schommel nu met schrapende voeten stil en staart met verwilderde blik voor zich naar een onbestemde verte)

D *(verstrooid)* – Bal?

E – Je hebt toch maar één kloot?

D *(woedend, overspannen roepend)* – Scheer je weg, Braun! Scheer je weg! Of nee, wacht: blijf. Blijf!

E – Je bent dus toch maar een halve klootzak hé.

D – Heb je dat al aan de grote klok gehangen? Wat zullen mijn generaals wel denken!?

E – Dat je maar één bal hebt? Nee hoor, Dolfje. Die ene kloot blijft het bestbe-
waarde geheim van het Derde Rijk. Het wordt nog een vuurbal. Kom hier,
beest. Als ze nooit op ons graf zullen kunnen dansen, dan doen wij dat nu wel
even. Ashes tot ashes ...

(HIER * MOGELIJKHEID ZANG/DANSSCENE)**

D (*ondertussen dansend raaskallend*) – Die bal ligt in mein Kampf! Stop met die
cijfers ... getallen ... reeksen ... volgordes ... Welk jaar zijn we? De hoeveelste?
Wat eten we morgen? Wat drinken we? Wat slurpen we? Koosjere bietensoep?
Roze zwijnenvlees? Ranzige zigeunermelk? (*Geheven wijsvinger even weifelend
tegen slaap*) Russische roulette ... vijf, zes kansen ... Duitse roulette ... één ze-
kerheid.

(*Eva duwt hem nu op gang. Ze gaat ook zelf weer schommelen.*)

E – Rustig maar, rustig maar. Je beeft weer als een overwerkte Gestapo-typiste.

D – Ik ben voor de grondige aanpak, verdammt!

E – We zitten momenteel dan ook zeer zeker onder de grond. En we halen
nooit de pensioengerechtigde leeftijd.

D – We worden duizend jaar! En rijk!

E – Kan ik nog iets voor je doen, liefste? Strijk ik je bruine zondagspak?

D – Ons wacht het Vierde Rijk. Tijd voor onze laatste communie.

E – En wat mag dat dan zijn? Heb je nog speciale wensen?

D – Ik lust alles rauw.

E – Er is nog wat corned beef in de provisiekamer, buitgemaakt op Amerikaanse
soldaten.

D – Maar dat is niet koosjer, verdorie! En ik vreet alleszins geen Amerikaanse
rommel.

E – Ik dacht zo ... een beetje american ... om het einde wat te verzachten ... en-fin. Misschien iets in de oven schuiven, Dolfje? Een laatste voer gebakken aard-appeltjes met gesmolten kaas?

D – Ik wil even alleen zijn, Eva.

E – Ook goed.

(Eva houdt haar schommel stil, gaat er omgekeerd op zitten en begint zacht te wiegen. Dolf gaat hoger en hoger, nogal wild.)

D – De adelaar wiekt! Ongekende hoogten! Duikt u, klein grut! Opgepast, pels-manteltjes, kippenboertjes: ik zie u van hoog en van ver, vanuit mijn adelaars-nest op de toppen van ...

E *(onderbreekt, begint weer gewoon frontaal te schommelen)* – ... op de toppen van je tenen. We zitten nu wel onder de grond hé, maat.

D – O ja? Maar zo'n schommel is toch leuk hé!

(HIER *** DOLF RECHTOPSTAAND SCHOMMELEND)

E – O ja!

D – Om ter hoogst?

E – Om ter hoogst!

D – Zzoeff!

E – Zzoeff!!

D – Zzoeff!!

E – Zzoeff!!

D – Oei, zo vlug, wat was dat?

E – Dat? Dat was ons leven dat voorbijzoeffde.

D – O, kan ik er nog eentje, bitte?

E – Sorry kerel, uitverkocht.

(Beiden schommelen nu heviger en hoger. Doek.)

IV

In de schommelconstructie hangt een kruis. Daar hangt een vrouw in de touwen aan, in stilstaande toestand.

V – Water	Vuur
Wit	Zwart
Kaf	Koren
Eb	Vloed
Nu	Nooit
Brood	Spelen
Hou	Jou
Fred	Ginger
Caesar	Cleo
Dolf	Eva
Hou	Jou
Blauw	Kou
Hou	Jou
Blauw	Kou

Waar kijk je naar? Heb ik misschien iets aan van je? Wat had je gedacht? Dat er hier een vent zou hangen? En dat geschommel, dat is ook voorbij. Nu gebeurt het in slow motion. Een man, een woord. Een vrouw, een woordenboek. Begrijp me niet verkeerd. Ik heb geen komma tussen mijn benen hangen. Ik draai niet rond de pot. En ik kan er een punt achter zetten. Als het moet: een dubbelpunt. Pas op, verwonder je niet te straf: ik ben niet de eerste vrouw die aan een kruis hangt. Ken je het verhaal van Wilgeforte? Haar vader wou haar doen

trouwen met een of andere koning. Zij wou dat niet en smeekte God dat Hij haar iets zou geven waardoor ze spuuglelijk werd, zodat de goesting van die koning vlug zou overwaaien. Ze kreeg verdorie een zwarte baard. Haar pa werd zo woest dat hij haar liet kruisigen, net als de god tot wie ze het lelijkheidsverzoek had gericht. Ik hang hier nu zelf ook in zo'n rare positie, maar voor wie mijn verhaal niet mocht geloven: ga maar eens een kijkje nemen in de kerk van Wissant. Daar hangt ze, die Wilgeforte. Neenee, ikzelf kweek geen kingewas. Maar de situatie doet er me wel een beetje aan denken. Mijn boetedoening heeft ook met de niet-vrouwen te maken. Het lijkt er op dat ik mezelf hier aan het straffen ben.

Fred met de flaporen ... tja. Die was grondig getrouwd hé. Op 't laatst zelfs nog met een vrouwelijke jockey. Twee keer dus, maar niet met mij. Had ik meer moeten slonen met die dunne? Had ik meer aan zijn grote oren moeten trekken? Zag ik hem graag? En moest ik niet af van dat dwaze zorgeloze imago? Hé Ginger?

Julius was al getrouwd op het thuisfront ... tja. Serpente alom. Hij kreeg de doodssteek in Rome. Allemaal macho's daar. En ik maar verder kinderen kopen. Zelfs een tweeling. Zag ik hem graag? Maar moest ik niet af van dat imago van hoerige verleidster? Hé Cleo?

Dolf met de ene teelbal ... tja. In die bunker was eeuwige trouw makkelijk. Het duurde maar drie minuten. 't Was wel een bittere pil om te slikken. Het werd nog een vurig afscheid. Zag ik hem graag? Maar moest ik niet af van dat imago van liefde van het monster? Hé Eva?

Meervoud ... De man is meervoud ... De vrouw is eenvoud. Simpele biologie. Meervoud ... de afkorting voor ... sorry: de afko voor m/v. Man – vrouw. Nee, dit is geen sollicitatie. De enige cv die mij momenteel interesseert, is de centrale verwarming. Ik heb het hier namelijk godgenageld koud. Maar hier hang ik dus wel in het enkelvoud. Ze zijn foetsie. De mannen met de ballen. Enfin: de bal, in dat ene geval. De bal lag inderdaad in *sein Kampf*. Enkelvoud: afko voor 'Ik heb me niet laten doen.' Een klein beetje meervoud dus. Ja ... die tweeling laat ik nu even buiten beschouwing. Die was niet van Julius. Die eenling wel. Dat kleine keizertje. Nou, koninkje. Eigenlijk was zijn pa ook maar een winterkoninkje; die bleef maar één winter bij mij in Egypte. Goede koude tijden. Ik heb nu wel dorst. Een Ginger Ale zou er best wel in fietsen. *En danseuse* zelfs. Ashes to ashes ... dust to dust ... Heb je dat geklop en getimmer in de ach-

tertuinen gehoord? Dat waren de mannen die de kruisen ineen timmerden. Terzelfder tijd werden er palmtakken van diezelfde bomen voor mij op de grond uitgestrooid. Om me feestelijk binnen te doen. En kijk nu. Het is nog gebeurd, vroeger. Eerst hosanna en halleluja, en daarna ... plankenkoorts. Tiens: er komt bewolking af. Onbevlekt is anders. Deboosere is weer op pad.

Julius komt op met lans. Hij monstert even de gekruisigde en richt dan zijn lans op haar borst.

J – Je weet waarvoor ik gekomen ben, hé.

V – Ah! Een van mijn apostelen. De veldheer. De bigamist. Is het weer om ter hoogst, ja? Nu win ik alleszins hé?!

J – Het is je gegund, slangenmens.

V – Ah, een frontale ingreep van plan, zie ik? Zeg, voor je mij weer doorboort: hoe is het met de Kleine Caesar?

J – Hij groeit als kool. Hij heeft deugd gehad van zijn vakantie in Rome.

Cl – Voed je hem wel goed op?

J – Hij kan al aardig met het houten zwaard om. Straks verslaat hij me nog. En jij? De tweeling? Alles oké met je tweeling?

Cl – Mijn borsten of mijn kinderen? Met jou weet je nooit.

J – Komaan zeg ...

Cl – Aardige ukken, ja.

J – Het wordt een grote familie hé. Net een slangenkuil.

Cl – Ach, verstandshuwelijken. Kleine Caesar zal dat goed doen op de troon van Egypte. À propos: die rugwonde heb je niet goed verwerkt hé?

J – Die steek van Brutus?

Cl – Het werd toch je dood?

J – Eerder had ik een cobra in mijn bed verwacht. Of toch minstens een scheut-je gif in mijn beker. Maar een lage steek was het wel, toegegeven.

Cl – Het was voor jou een mooie zachte winter in Egypte hé, ouwe bok. En een cruise op de Nijl is ook altijd meegenomen hé.

J – Ik moest wel elke nacht uitkijken dat ik me niet verwondde aan je neus, mannenverslindster.

Cl – Aan jouw kant kwam er anders niet veel beduidend hards naar voren, veldheer, tenzij dan je zwaard dat je vergat af te leggen. Ook bij jou was het al winter.

J – Politiek hé, Cleopatra. Ik was het nochtans gewend van in een tent te slapen. Maar ik had je wel door. Jij je troon, ik jouw lijf.

Cl – Mannen ... pff. Alles waar ze niet tegen kunnen, willen ze veroveren. En dan steken ze er iets in. Ze steken hun neus in andermans zaken en zakken. Of hun zwaard. Hun lans. Hun penis.

J (*spottend*) – Maar onbemand maakt onbemind. En je hebt het n-woord gebruikt! Neus! En nu ... boor ik je zelf door de neus!

V (*gillend*) – Om ter hoogst??

(Hij steekt haar met de lans door de borst en verdwijnt. Doek.)

(Metamorfose Julius Caesar === Adolf Hitler. Muziek.)

Doek open. Dolf komt op en gaat links postvatten. Hij gaat leunend tegen de zijkant van de schommelconstructie postvatten. Hij monstert even de gekruisigde.

D – Ik had een ander kruis in gedachten ...

V – Ah! Nog een van mijn apostelen. De zondagsschilder. Het monster. Is het weer om ter hoogst, ja? Nu win ik alleszins hé?!

D – Ik ben nog niet verslagen. Wel dood.

V – Zie ik.

D (*pathetisch*) – Eva ... Eva ... lama sabaktani!!

V – Maar jij liet mij eerst die capsule slikken!

D – Da's waar.

V – Je kiest mijn linkerkant, zie ik? Sympathie voor de slechte moordenaar?

D – Een tic van mij, meer niet. Een zenuwtrek.

V – Maak je nog wel eens een schilderijtje, Dolf? Zo'n zuinig schilderijtje?

D – Mijn hand beeft. En daar is momenteel weinig tijd voor over. Ze hebben me hier duizend jaren gemeenschapsdienst gelapt. En het barst hier godgenageld van de iconen. Die verdomde Russen hebben de zevende hemel ingepalmd.

V – Jammer ... Geen zicht op kapotgeschoten kerkjes meer ... Boomkruinen als röntgenfoto's ... Een plat polderlandschapje ... Such a waste of talent, korporaal!

D – Het was een bittere pil op het einde, vrouwmens.

V – Ja, de smaak was raak.

D – Hebben ze ... Hebben ze nog veel gevonden achteraf?

V – Ja ... Het valt niet te ontkennen. Het loopt in de miljoenen.

D – Dat ziet er dus bruin uit voor mij. Assorti met mijn kostuum.

V – We krijgen allemaal levenslang. Iedereen, zonder uitzondering. We zitten met z'n allen een leven uit op later en dood. Ook jij ontsnapt daar niet aan, Dolf.

D – Zeg: ze hebben onze lichamen toch verbrand hé, mag ik hopen? Dat was mijn laatste bevel.

V – Wees gerust: ik was tot op het allerlaatst en nog daarna je trouwe vrouw aan de haard.

D – Ooit herrijs ik als ...

V (*onderbreekt*) – Schrap alle feniksgedachten, Dolf. Back to basics. Je leert het nooit af, hé.

D (*gelaten*) – Oké. Wat eten we vanavond?

V – Veggieburger. Een zalige veggieburger.

D – Meer moet dat niet meer zijn ...

V (*gillend*) – Om ter hoogst??

(Adolf verdwijnt sloffend van de bühne. Doek.)

(Metamorfose Adolf Hitler === Fred Astaire. Muziek.)

Doek open. Fred komt op en gaat rechts postvatten. Hij klautert handig op de zijkant van de installatie. Wat vlot gymgedoe. Gaat gehurkt zitten als een aap op een tak. Hij monstert even de gekruisigde. Indien mogelijk wat gymoefeningen zoals aan de rekstok. Of zoals kinderen soms doen op speelpleinen.

F – Van mij zeiden ze ook eerst dat ik niks kon.

V – Ah! Nog een apostel. De danser. De flapoor. Is het weer om ter hoogst, ja? Nu win ik alleszins hé?!

F – Mijn gelukwensen.

V – Je hebt dat dansen lang volgehouden hé? Tot je 71 was dat? Amai die ouwe knoken van je. En dan nog al die films ... Je kreeg er maar niet genoeg van hé?

F – Ouder worden gebeurt zoals veel andere dingen: je moet er jong aan beginnen.

V – Je kiest mijn rechterkant, zie ik?

F – O, mijn profiel scoort zo het best. De camera houdt het meest van ...

V – ... de goede moordenaar, jaja, al goed. Hoe maak je het nog, Fred?

F – Dat verklap ik je niet, anders maak je het zelf.

V – Gierigaard.

F – Maar dat gaat, dat gaat. Zeg: heb je geen plankenkoorts daarboven?

V – Ik zweet nog niet. Maar ik zou wel mijn armen eens willen kruisen.

F – Laat de *moves* maar aan mij over, meisje.

V – Jaja, 't gaat om jou hé, uitslovertje. Val niet over die oren van je. En vergeet niet dat je nu wel al helemaal met je haar bent.

F – Maar jij stelt het zo te zien ook niet zo best. Ben je aan het trainen voor een portie hoogtevlees misschien?

V – Boete, Fred, boete, en spijt, veel spijt. Ik hang in de touwen. Ik ben verslagen.

F – Allez meisje ...

V – Het had helemaal anders kunnen lopen. Jij hebt met je vijftig kilo de weegschaal helemaal doen overhellen, naar jouw kant.

F – Proef ik hier bitterheid? Beetje drinken? *(Haalt zakflacon uit en biedt haar zogezegd een slok aan.)*

V – Hou die gal maar voor jezelf.

F – Zoals je wilt. *(Haalt schouders op, stop flacon weg, hupt van de installatie en verdwijnt dansend, terwijl hij ook nog eens op het fluitje blaast dat hij uit zijn zak haalt, cfr. begin stuk)*

V *(gillend)* – Om ter hoogst??

(Doek)

(Doek weer open)

SLOT

V – Voila, 't is gedaan. Ik maak er een kruis over.

V – *(EERST LUIDE SCHREEUW)* – OM TER HOOGST !!! EN ER MOET NIEMAND DUWEN !!!

(Constructie is zo opgezet dat de vrouw plotseling haar armen kan samenklappen, begint te klapwieken en omhoog stijgt. Een hemelvaart. Indien dit niet kan, wordt de vrouw samen met het kruis naar omhoog getild. Desnoods het hele gevaarte. Het moet hoe dan ook een hemelvaart verbeelden, verrassend, overweldigend, snel, met veel gedruis en lawaai.)